

"אורות הפרשה" עלון פרשת השבוע כיתה קטנה אבל גדולה!

בס"ד ♦ שבת קודש פרשת כי תבא ♦ יח' אלול תשע"ג ♦ עלון 44

*עלה אמונה עולה. כי כח עץ אק. יש אק כנפי
רוח. כנפי נשירם אבירימ. אא גכש כס. פן
יכש אק. דרש אומי. ומצא אק מידי".
(אורח הפודל א 30)*

העלון יוצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שנפלו על קדוש השם הי"ד

תשובה בשמחה - הרב צחור נועם

שנים עשר יום מפרידים בינינו לבין יום הדין והחשבון, יום ראש השנה. היום בו "ספרי חיים ומתים לפניך נפתחים" (פיוט לר"ה). הגמרא במסכת ר"ה (לב, ב) מתארת לנו דו – שיח מסקרן: "אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, מפני מה אין ישראל אומרים שירה לפניך בראש השנה וביום הכפורים? אמר להם: אפשר מלך יושב על כסא דין וספרי חיים וספרי מתים פתוחין לפניו - וישראל אומרים שירה? רבי חיים מוולוז'ין (דרשה של א' סליחות, תקע"ב) סבור שמדובר במתים עצמם. אך הדברים תמוהים, הרי אלו כבר נידונו בעודם בחיים, ומה יש לדונם שוב? ניתן להסביר את הדברים עפ"י דברי רבי יצחק למפרונטי בספרו "פחד יצחק" (ערך "תשובה"): "ההשלכות של מעשיו של הנפטר אינן מסתיימות בהכרח עם פטירתו. אם היה בעל השפעה רחבה על סביבתו למעשיו אולי יש המשך, ועל השלכות אלה הוא ממשיך להיות נידון כל שנה, הן לטוב והן למוטב". ולמי אין השפעה על סביבתו? הרי כל אחד ואחד מאיתנו חי בסביבה המוכרת לו, הורים אחים ואחיות, משפחה רחבה, חברים שכנים וסתם בני אדם המכירים אותנו מעצם שכנותם. בעל המכולת והירקן, נהג האוטובוס הקבוע, המתדלק בתחנת הדלק הקבועה, ועוד ועוד. על כן נראה לבאר את דברי הגמרא (הנ"ל) שלשירה אכן אין מקום, אך לקיום המצוות בשמחה יש מקום רחב מאוד. שהרי כאשר אנו מקיימים את המצוות שאנו עושים בשמחה, השפעתם נגלית ונראית מתוכינו. קיום מצווה שמחה מאירה ומשפיעה טוב אלקי ושמחה אמיתית על העושה אותה. לא כמשא ועול שצריך לפרוק, אלא כמצווה המשמחת את בעליה, ומתוך כך היא גורמת לאדם אושר אמיתי וריצה אחר המצווה הבאה. הוא מה שאנו מוצאים במסכת אבות (פרק ד, ב). מצויים אנו בימי חודש אלול הרווי בניעימת ניגוני הסליחות, בריבוי מצוות חסד צדקה ותשובה. עלינו לעשות ככל אשר בכוחנו ואף למעה מזה, לקיימם בשמחה עצומה, ובפרט את מצוות התשובה – שהיא מצווה שאין כמותה, המאפשרת לאדם להפוך את חטאיו לזכויות. לחיזוק דברינו נתבונן באגרת שכתב הרא"ה לבנו הב צבי יהודה זצ"ל וזה לשון האגרת: (אגרות הרא"ה חלק ב', אגרת תרפ"א): "נהנתי משמחת מצווה שלך בנשיאת כפיים". באמת היסוד הפנימי של המצווה, היא השמחה ולא רק דבר חיצוני, זה היסוד הפנימי של המצווה, ומראה את היחס העמוק למצווה שבה, בשמחת המצווה, מאיר אור קדושת האמונה, החבויה במעמקי הנשמה, המוודאת לאדם שהאושר של מצוות ה' הוא נעלה ונשגב מכל סגולות מלכים, ואוצרות אדירים". (עכ"ל)

השמחה במצווה מביאה לידי ביטוי כיצד האדם מעריך את מצוות ה', השמחה מגלה את האמונה העמוקה שקיימת בו, את המעיין ממנו הוא מרווה את צמאונו לחיי הרוח הפרטיים שלו והכלליים של עם ישראל כפי חלקו בהם. מצווה גדולה להיות בשמחה – במצוות התשובה – בימים אלו והכלל.

שבת שלום

למשפחת כיתה י 3/ שלוחה ברכת שבת שלום

הסיפור לשבת – "זהו אות משמים!"

בימים ההם כשבת הראי"ה על כסא רבנותו בזוימל, שמח אביו ביוצא חלציו שהוא משמש כרב בישראל, ושמחו האחים הצעירים בבואם לבקר את אחיהם, לראות כיצד אנשי קהילתו מוקירים אותו. אך פתאום באו ימים קשים ופרנסת המשפחה התמוטטה, בצרת רבים שפגעה קשות בהרבה משפחות בישראל, ורק סייעתא דשמיא גלויה הוציאה אותם מן המצוקה.

וכך סיפר הראי"ה: "פרנסתו של אבא הייתה מצויה מחנות למשקאות, והיא גם אפשרה לו להקדיש הרבה עיתים לתורה. והנה נתרגשה צרה על כל העוסקים במשקאות כשנישלה המלכות הרשעה את היהודים מענף פרנסה זה והפכה אותו למונופולין ממשלתי. בדאגתי המרובה לבית אבא, נסעתי אל מרן הנצי"ב זצ"ל לבקש את עזרתו, הצעתי לפניו למנות את אבא כשד"ר לגיוס כספים מטעם הישיבה ולמענה. אולם הנצי"ב השיב שעם כל רצונו הטוב, אין הוא יכול לעשות זאת. המדינה מחולקת לאזורים, וכבר מזמן תפוס כל אזור על ידי שדרי"ם שנתמנו בשעתם, וכל אחד מטפל באזורו.

והנה קרה דבר פלא: בעודנו יושבים בצער ומחפשים מוצא מן המצב הקשה, נפתחה הדלת ונכנס יהודי לבוש בתלבושת מזרחית – כובע צמר גבוה על ראשו, טורי כדורי ציד עוטרם את חזהו ופגיון קטן חגור למותניו. האורח התחיל לדבר בלשון הקודש בהברה ספרדית, והציג עצמו כסוחר מקווקז (אחת המדינות בשטחה של רוסיה) שהגיע לרגל עסקיו לוילנא, והואיל ושמעה של הישיבה הגדולה הגיע גם אליהם החליט לבוא ולראות את הישיבה, ועתה שראה את גודלה ותפארתה, הוא בא לבקש מראש הישיבה שיואיל לזכות גם את יהודי קווקז בזכות הגדולה של החזקת הישיבה, ומשאלתו היא שיתמנה שד"ר מיוחד שיבקר את הקהילות הגדולות והקטנות שבהרי קווקז, להתרים גם אותן למען הישיבה.

לשמע הדברים אורו עיניו של הנצי"ב, והוא פנה אלי וקרא: "הרי לנו ממש אות מן השמים שבואך ובואו של האורח נזדמנו יחד, ברוך השם שנוסף לנו אזור חדש, וודאי שאין מי שראוי לתפקיד זה יותר מאבא".

משנת - הראי"ה זצ"ל

"וְלִקְחַת מְרֵאשִׁית כָּל פְּרֵי הָאֲדָמָה" [כו, א].

"תוכן מצוות ביכורים ומה שאומר אל הכהן "הגדתי היום לד' אלקיך" [דברים כו, ג] מיחסו ("אלוקיך", בלשון נוכח) לו. נראה שיש מעלת "טהרה" ו"קדושה", וההבדל ביניהם: הטהרה מכוונת לעשות כל עניינים גשמיים בדרך הכנה לקדושה, אבל עוד אינם מקודשים בעצמם אלא שהם דרך הכרח. אבל קדושה היא מעלה יותר גדולה, שגם כל עניינים גשמיים הם מקודשים ממש, וישראל עומדים להיות מתעלים למדה זו שיהיו כל המעשים הגשמיים מקודשים לד'. [...] והנה כתיב "ממלכת כהנים וגוי קדוש" [שמות יט, ו], הרי מדת הקדושה היא מיוחדת לכהנים, ומה היא קדושתם? שהמעשים הגשמיים עצמם יתקדשו, ולא שיהיו רק בדרך הכרח והכנה. ולתכלית זו היא הבאת בכורים להעלות על ידם כל הפעולות הגשמיות שיהיו בעצמם מקודשות לשמים. ע"כ אמר "הגדתי היום לה' אלקיך", פירוש במידת העבודה שהכהן שהוא בבחינת הקדושה עובד בה..." [מרן הראי"ה, 'אוצרות הראי"ה' ח"ב עמ' 516, מתוך 'מאורות המצוות']

העלון יוצא לעילוי נשמת בחורי הישיבה שנרצחו ערב ר"ח אדר ב' תשס"ח הי"ד

יו"ל ע"י כיתה 3/ ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט תשע"ג כל הזכויות שמורות